

kun, hvor man maa sige, at Sagen er af Interesse for Fiskeriet; da det at skabe en dygtig Egbefolkning har en vis Interesse baade for vor Handels- og Krigsflaade. Vi have derfor ingenlunde tidligere været villige til at give Tilskud til Haanene udenfor Kjøbstæderne slet og ret for Kommunikationens Skyld. Dette er Grunden, hvorfor man, da der her tilige er Tale om et temmelig betydeligt Beløb, ikke har troet paa Sagens nuværende Stadium med de Oplysninger, der endnu foreligge Administrationen, at kunne gaa ind paa dette Andragende. — Hvad det andet Andragende angaar, da behøver jeg ikke at udtale, at den Ulykke, der er overgaaet Andrageren, er gaaet Regjeringen lige saa nær til Hjerte, som Enhver, der hører, at en fattig Mand lider saa stor en Ulykke som den, der er overgaaet den Paagjældende. Men jeg beder de Herrer erindre, at naar der her er anført, at Regjeringen ikke har troet at burde tillade, at Understøttelsen gaves af Driftsudbyttet, saa er det ikke ganske korrekt, naar det siges, at Grunden dertil er den, at Staten er Garant for Renten. Det maa nemlig erindres, at inden Statens Rentegaranti indtræder, er der en Kautionsist. Der er jo nemlig en Forstærkningsfond, som af sine Midler tilskyder det, der mangler i, at Driftsindtægten er tilstrækkelig til at give 4 pCt. Rente af Anlægssummen. Naar altsaa Staten paa Sagens nuværende Trin, medens Driftsindtægten ikke er tilstrækkelig til at give 4 pCt. Rente af Anlægssummen, gav sit Samtykke til, at denne Understøttelse toges af Driftsindtægten, vilde dette i Virkeligheden ikke sige, at den toges af Driftsindtægten, men at den toges af Forstærkningsfonden. Nu er Forstærkningsfonden Hensind for Eiendom af Forstærkningsfondsejerne, altsaa af Folk, over hvilke Staten aldeles ikke har nogenlunde Naadighed. Naar man nu gav Samtykke til, at denne extraordinære Udgift afholdtes, vilde man derved tage Bestemmelse om Mænds private Formue, over hvilken man ikke har nogenlunde Naadighed; thi Forstærkningsfonden er kun tilstede for at dække det, der mangler i Driftsindtægten for at give 4 pCt. Rente af Anlægssummen. Man har derfor afholdt sig fra at give sit Samtykke, ene fordi der tales om Penge, over hvilke Staten ikke har den Betsielse, hvormed her er Tale.

Jagt: Det forekommer mig dog, at Forstærkningsfondens Gære maa vide, at de Kapitaler, som de vove i en saadan Forstærkningsfond, maa være underkastede de samme Betingelser som andre i Jernbaneanlæg anbragte Kapitaler, og at der blandt disse Betingelser ogsaa er den, at en human og retfærdig Bestyrelse maa finde Sted ogsaa lige overfor Betjente eller Funktionærer, som ere ansatte i Jernbanevesenets Tjeneste. For saa vidt den høitærede Minister til en vis Grad er en Garant for Forstærkningsfondens Gære, forekommer det mig, at hans Betænkning og

mulig lige overfor denne Betragtning kunde falde bort, idet jeg formener, at humane Hensyn ere en ligesaa positiv Forpligtelse, der paahviler denne Fond, som hvilkensomhelst andre Forpligtelser. Jeg vil derfor, for mit Bedkommende, godt kunne støtte Udvalgets Hensigt til den høitærede Minister under Forventning af, at han mulig ved nærmere Overveelse vil kunne finde, at der er noget Berettiget i de af mig fremhævede Grunde.

Ordføreren (Th. Nielsen): Da jeg hørte den høitærede Indenrigsminister sige, at det var ikke ganske rigtigt, naar der stod, at det var af Hensyn til Statens Rentegaranti, at man havde negtet Driftsbestyrelsen at yde denne Mand en Understøttelse, troede jeg, at Feilen alene maatte ligge i den paagjældende Arbejdsmands egen Opfattelse, thi det er naturligtvis kun refererende, hvad der er fremsat i Betænkningen, men jeg syntes nok, at jeg havde bedre Kilber at holde mig til, idet jeg har refereret, hvad der staar i Andragendet under Nr. 2, og jeg skal med den høitærede Formands Tilladelse tillade mig at oplæse følgende Ord fra Indenrigsministeriet, som formentlig vilde vise, at her ingen Feiltagelse er, men at det er Statens Rentegaranti, der er i Veien. Driftsbestyrelsen for den Lolland-falsterke Jernbane tilskriver under 20de Februar d. A. Andrageren, at Bestyrelsen under 15de samme Maaned har modtaget følgende Skrivelse fra den kongelige Kommissarius: „Indenrigsministeriet har under Dags Dato tilskrevet mig saaledes: „„Efter at have brevvevlet med Finantsministeriet i Anledning af det med Hr. Kommissarius behagelige Skrivelse af 18de Novbr. f. A. modtagne Andragende fra Bestyrelsen for den Lolland-falsterke Jernbane betreffende Tilladelse til af bemeldte Banes Driftsindtægter at maatte yde Frederik Jensen af Nyde, der ved Anlæget af Lollands-Banen har mistet den høire Arm og det høire Ben, en aarlig Understøttelse af 240 Kr., udlader man ikke herved at meddele Dem til behagelig Efterretning og videre Besjendtgjørelse, at da bemeldte Ministerium under Hensyn til den Staten paahvilende Rentegaranti for Banen har modsat sig Udredelsen af den ommeldte Understøttelse, har den ansøgte Tilladelse ikke kunnet meddeles.““ Nu veed jeg virkelig ikke, hvad man skal sige, naar den høitærede Indenrigsminister kommer og siger, at det er slet ikke Grunden; men Grunden er den, at der skal disponeres over en Fond, over hvilken Indenrigsministeriet egentlig intet Herredømme har, det beror paa andre Mænd. Nu veed jeg virkelig ikke, hvad der bliver rigtigt, naar vi baade have Ansøgerens egne Ord og Ministeriets egen Skrivelse for, at det er Statens Rentegaranti, hvormed der er Tale, og den høitærede Minister dog siger, at det ikke er rigtigt; jeg bliver rigtignok saa noget betænkkelig ved her-efter at referere Andragender. Jeg vil derfor